

Elfde zondag door het jaar - C

2 Sam. 12,7-10.13

Gal. 2,16.19-21

Lc. 7,36-8.3

Liefdevolle zelfgave vanuit dankbaarheid voor ontvangen vergeving

Jezus stelt een vrouw tot voorbeeld die, ondanks haar zondigheid, toch gevoelig en teder blijkt te zijn, in tegenstelling tot een zelfzekere Farizeeër, die, alhoewel plichtbewust en eerbaar, als gastheer toch te weinig genegenheid toont. Maar Jezus benadrukt niet alleen twee uiterlijk tegengestelde, menselijke gedragingen. Door zijn kleine parabel van de 'grote Geldschieter' legt Hij er ook de religieuze dimensie van bloot. Hij leert ons vandaag hoe het eigenlijk komt dat iemand, ondanks zijn goede bedoelingen, toch harteloos kan zijn, terwijl een ander, ondanks zijn fouten en zonden, toch liefdevol kan handelen. Volgens Jezus ligt de diepere oorzaak daarvan op geestelijk vlak, nl. bij de innerlijke houding van "dankbaarheid om Gods vergeving" die de ene wel heeft, en de andere niet. Toen de zondares binnenkwam werd het waarschijnlijk stil in de zaal. Wij kunnen ons de veroordelende blikken van die aan-tafel-liggende mannen wel voorstellen. Maar in de blik van de voornaamste gast, Jezus, moet de vrouw iets heel anders hebben gezien. Door Hem werd zij niet buiten gekeken. Zij moet in Hem een milde, vergevende blik hebben ontdekt. Dat ontroerde haar diep. En zij moest haar ontroering kunnen uiten. Publieke vrouwen - hoeren - zijn, door het beroep dat zij uitoefenen, meestal totaal gehandicapt om hun echte gevoelens "lichamelijk" uit te drukken. Maar diep geraakt door Jezus' aanvaarding en vergeving, overtrof deze vrouw nu zichzelf, juist op het domein waarmee zij zo in de knoei zat, nl. haar tederheid. Zij kwam ertoe - ondanks haar gekwetstheid op dat gebied - haar genegenheid lichamenlijk uit te drukken met enkele heel fijne, delicate tekens: een traan, een voetkus, een zalving met wat balsem. Ruwe en soms zo onhandige mannen, als wij zijn, wij kunnen hier iets leren van deze vrouw. Zij vond die tedere gebaren om haar gevoelens te uiten vanuit de kracht van de ontvangen vergeving, die zij in de milde blik van Jezus had ervaren.

Door daarop de kleine parabel in te lassen over de twee vergeven schuldenaars, vergelijkt Jezus de Farizeese gastheer en de zondares niet louter met elkaar. Hij plaatst hen beiden ook afzonderlijk tegenover God. En daar zijn zij beiden schuldenaars, die dankbaar mogen zijn tegenover de "grote Geldschieter", tegenover "de grote Gever van het leven zelf" Aan beiden werd vergeving en leven geschonken. Als Jezus dan de vraag stelt: "Wie van de hen zal het meest van God houden?" dan is het antwoord van Simon juist: "Ik veronderstel diegene aan wie God het meest heeft kwijtgescholden". Diegene die het meest van God houdt, is diegene die zich het meest dankbaar toont voor de ontvangen vergeving. En daarop zegt Jezus: "Aan wie weinig wordt vergeven, hij betoont weinig liefde." Dat betekent dus: "Aan wie veel wordt vergeven, hij zal veel liefde tonen". De houding van dankbaar te zijn omdat men zich vergeven voelt, maakt pas echte liefde mogelijk. En dus niet omgekeerd! Het is niet omdat de vrouw veel liefde toonde dat ze daarvoor als een beloning daarop vergeving kreeg. Neen! Lucas legt er voortdurend de nadruk op dat juist het omgekeerde gebeurt: Eerst komt Gods vergeving, onvoorwaardelijk, absoluut. En daarna komt bij de mens, vanuit de dankbaarheid voor die ontvangen vergeving, het verlangen op om, als antwoord op zo'n immens geschenk, veel liefde te tonen, met heel concrete tekens.

In al zijn gewichtigdoenerij had de Farizeeër blijkbaar toch enkele belangrijke dingen vergeten, enkele elementaire tekens van gastvrijheid, waarvoor elke joodse gastheer bij de verwelkoming van

zijn gasten moest zorgen: een omhelzing, het laten wassen van de voeten, het aanbieden van wat reukolie om het gelaat te verfrissen. Jezus ziet in dit gebrek aan menselijke dienstbaarheid een teken van de innerlijke houding van deze farizeeër, die als strikte jood meent zich niet erkentelijk te moeten voelen tegenover God, omdat hij eerder prat gaat op zijn verdienste alle religieuze voorschriften nauwkeurig te onderhouden. Wie zich niet dankbaar voelt voor Gods barmhartigheid over zijn eigen kleinheid, staat dikwijls vooral klaar om zijn zwakkere medemens uiterlijk te beoordelen en te veroordelen. Zo had de Farizeeër de vrouw, die Jezus durfde aanraken, bestempeld en veroordeeld als een zondares! De vrouw daarentegen beseftte in de vergevende blik van Jezus dat haar veel was vergeven en dat zij alle reden had om dankbaar te zijn. Zij wilde die dankbaarheid dan ook tonen. En zij deed dat met de middelen die zij had: een fijne tederheid met haar gekwetste lichaam.

Dit is dus een heel fijnzinnig verhaal voor fijngevoelige gelovigen. Het komt er niet zozeer op aan dat wij veel goed doen. Belangrijker nog is de manier waaróp wij het goede doen, met welke innerlijke houding in ons hart. Wat het fundamenteel verschil maakt, ligt uiteindelijk op het niveau van onze innerlijke geestelijke houding: "Voelen wij ons dankbaar voor Gods vergeving of niet?" Wie niet bewust is dat hij veel onverdiend heeft gekregen, doet misschien vele dingen, maar zonder dankbaarheid, en dus zonder waarde in Gods ogen. Wie niet dankbaar is voor de eigen ontvangen vergeving, zal te vlug anderen als zondaars beoordelen. Alleen wie dankbaar ervaart dat hem zoveel werd vergeven, doet alle dingen, ook de kleinste, met liefde.

Heer, maak mij van een harteloze "veroordeler",
meer en meer tot een "vergeven" en "dankbare" gever.

Pater Frans s.j.